

EL REFORMISTA

SETMANARI POLÍTIC D'AVISOS I NOVES

Preu de subscripció:
1 pesseta trimestre. — Nombre solt 10 céntims.

Redacció i Administració:
Carrer de Clivillers, 22

Any I

OLOT 23 de Juliol de 1914

Nom. 28

CONSECUENCIES D'UN ACTE

Seria negar la evidència, afirmar, com afirmen amb manifesta parcialitat alguns periòdics, que la festa celebrada el prop passat diumenge per la «Lliga Regionalista» d'aquesta ciutat fou un verdader fracàs, car en l'interior de tots qui varen presenciar-la hi ha a no dubtar una mateixa afirmació; la de regoneixer sens eufemismes l'èxit brillant de la mateixa.

Veritat que l'èxit se deu, no solament als regionalistes qui formen avui la entitat adherida a la «Lliga-Regionalista» de Barcelona, sino a la grossa reunió de persones, entre les quals ens hi contem nosaltres, que no obstant i estar distanciat d'ella per interpretacions diferents de procediments, en canvi senten amb tant o més entensitat dins de son ésser l'amor a Catalunya, el desitg gran de que les reivindicacions seves, sien un fet quan abans, ja que elles no serán altre cosa, que'l pago, molt tart es cert, pro al fi pago de lo que va ser-nos arrebatat en la memorable data de l'any 1714.

Nosaltres, hi pot ser en aixó anem equivocats, vegérem en la festa del diumenge, un fet de capdal importància que be pot marcar una fita que indiqui el principi d'una era de llibertat i de progrés, que canvi d'una manera radical l'estat polític d'Olot.

Ens explicarem: Fins avui hi ha hagut un partit, idealista, enamorat de la tradició en tota llur integritat, i que ajudat de la massa neutra, aquei-

xa massa que en el nostre concepte, es i ha sigut sempre, el síntoma precursor de l'enfonsament d'una nació, ha exercit una hegemonia tant gran en la política local, que era materialment impossible despendrers dels tentaculs amb que'ns tenia empresonats, no solzament per la apatia d'alguns, sino molt principalment per l'auxili que'ls qui avui se titulen regionalistes oficials els hi han prestat en tots moments, dones aquestos no eren altre cosa que la classe neutra, aquesta classe que no es ni carn ni peix, que no fa ni deixa fer, pro que inconscientment avalava amb llurs actes, la conducta verament desastrosa dels qui els feien servir com a plataforma per a conquerir i satisfer llurs ambicions, en tal extrem que han usufructuat durant molts anys, tots els lloes des de els quals podrien expendir-se favors i vendrers gracies amb la més santa i ignocenta conducta...

Ara bé, si els que avui formen aqueix estol de regionalistes, se separen, com sembla tracten de separar-se dels qui, han exercit *a fortiori*, d'una soberania que no han sapigut aprofitar sino per satisfer bastardes ambicions, indubtablement que llur actuació política serà altament profitosa per la nostre ciutat, (sempre i quan aquesta actuació nosigui aïllada, sino que vagi unida, amb qui a més de la afinitat de principis tingui forses a l'objecte de que junts puguin amb segur éxit presentar batalla i acabar

amb l'enemic comú de tots, enemic que ha donat prova palesa de la poca simpatia que sent pels de la «Lliga Regionalista».

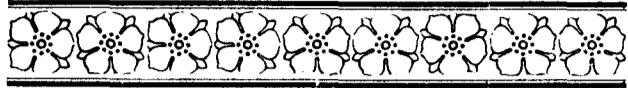
Per aixó l'acte del diumenge, acte de resorgiment d'un nou organisme polític, pot portar conseqüencies serries i que es precis preveurer, car un pas mal donat podria en breu temps, desfer la tasca patriòtica que no dubtem germina en la pensa de tots.

Pro si no fos aixís, si amb tot i regoneixer que l'estat actual de coses no pot continuar, tornessin els senyors de la «Lliga Regionalista» a anar del brás amb els elements que sols els busquen com a *medi* per satisfer llur fi, allavors, se produiria un efecte contraproduent i ens demostraria d'una manera evident que es veritat lo que ja's mormura, aixó es: *que son los mismos perros con distintos collares*, no tinguent més remei en aquest cas que atacar enérgicament, encar que dins de la més gran correcció a uns i altres

Ma'aguanyada tasca la que s'haurían emprés els senyors de la «Lliga Regionalista» si aixó succeís, car lluny de beneficiar els interessos de la nostre ciutat no farien altre cosa que convertir-se en complices d'aquest desgabell que desde tants anys s'observa i que no porta trasses d'acabar, si una nació enérgica, no junta a tots els que per sobre de tot i avans que tot, tenen com a lema lograr que

Olot pugui congueqir a no trigar el lloc que de dret li corresponent.

La Diada Regionalista

Com a pròlec de la festa, dissapte passat a la nit, aparegué el balcó del local de la «Lliga Regionalista» amb esplendent lluminaria, onejant-hi la bandera catalana, i a la plassa «Els Petits» to-saren amb verdadera cura les millors sardanes del seu variat repertori, sardanes que foren punteja-des per la gran munió que en dit lloc s'acoblà.

Diumenge al dematí, arreu se veien cares fo-rasteres, representants dels pobles de la comarca que venien a fer acte de presència en la diada.

A les deu arribà el Sr. Cambó, i després de visitar el local de la «Lliga Regionalista», aont hi havia reunits tots els socis de la «Lliga» i repre-sentants de fora, se dirigiren tots junts al Teatre Principal, en quin local fingué lloc el meeting.

El Teatre abans ds comensar l'acte, presenta-va un bonic cop de vista, doncs tant els palcos com les llotgetes, estaven completament plens.

Ocupà la presidència del meeting el president de «Lliga» d'aquesta ciutat Sr. Masramon qui te-nia als seus costats als senyors Cambó i Riera, president de la Diputació de Girona; als senyors marquès de Camps i Rahola, diputats per Barce-lona; al diputat per Vich don Narcís Verdaguer i Callís, al senador per Girona don Frederic Raho-la; al regidor de Barcelona senyor Pañella; don Ferràn Agulló, secretari de la Lliga de Barcelona, i tota la Junta de la Lliga Regionalista de Olot i altres personatats.

Obrí l'acte el Sr. Marramon qui va dir que la «Lliga Regionalista» d'Olot, havia projectat la celebració de la diada, amb el fi de fer una crida a tots els que sentin amor per Catalunya, a l'ob-jecte de que acoblats en les fileres de la Lliga, puguin complir el deurer que a tots corresponent en defensa de les reivindicacions de Catalunya. Va presentar als oradors que havien de seguir lo en l'ús de la paraula, dedicant l'os-hi afectuoses paraules.

Acte seguit el Secretari Sr. Badia, va donar lectura a les adhesions rebudes, que sumen un gran nombre, acabada la qual va parlar l'advocat de Girona D. Santiago Masó, qui després de di-rigir un carinyós saludo a tots els que havien assistit a la diada, parlà eloqüentment de l'ideal catalanista, diguent que mercès a la propaganda del mateix s'havia arribat a fins pràctics i de po-sitiva ventatja per Catalunya, car s'ha lograt la Mancomunitat, que si no es una complerta realit-zació de l'ideal, es un gran pas per a lograr-la.

Acabà manifestant que era precis fer sentir la forsa d'aquest ideal a tots per així d'aquesta ma-

nera pensar en lo que es precis fer en bé de Ca-talunya.

Acte seguit comensà a parlar D. Pere Rahola Diputat per Barcelona, qui recordà que fa prop de 80 anys se feu, la-divisió territorial en provin-cies, sens tenir en compte les comarques naturals quina divisió va esquarterar a Catalunya dividint-la en quatre provincies, creant-se amb aixó orga-nismes administratius, a l'amparo dels quals s'hi han creat forts interessos.

Va defensar als diputats de la Lliga de la acu-sació contra ells l'ensada, car digué els hi tiraren encara que lluny de glosar les Bases de Manresa, defensessin en el parlament el pà dels obrers, impugnant el tractat amb Italia.

Manifestà que dins del catalanisme hi tenen cabuda totes les actuacions polítiques de Catalu-nya sempre i quant per damunt del partit hi avant-posin l'ideal de regeneració de Catalunya.

Feu observar, que mentres l'actual govern. Fa protestes de descentralisació i concedeix la Mancomunitat, sembla va contra els seus propis actes, dictan lleis tan centralistes com la dels secretaris municipals de funestes concurrencies si s'arriba a implantar, per lo que digué era precis oposar-se enerjicament a dita llei, reivindicant per la Mancomunitat les delegacions que l'hi foren promeses.

Parlà a continuació el Sr. Cambó, qui explicà quina era l'actuació de la Lliga, i digué que aques-ta representa una acció i una força, manifestant que les tasques seves son sempre fadigoses, car no's dirigeixen a les moltituds per entusiasmar-les amb promeses, sinó per dir coses positives.

Parlà de la votació del missatge i de la actitud espectant que en la mateixa guardaren els de la Lliga, diguent que a Madrit no entenen la seva manera d'actuar.

Feu un anàlisis acabat de la constitució dels diferents partits polítics per treurer la conse-qüència de que la Lliga actúa de diferenta manera que tots ells. Explicà lo que hauria dit al senyor Maura en el Congrés, si hagués sigut possible contestar el seu discurs. Acabà parlant del pro-blema del Marroc, respectiu als conceptes que havia emès en el discurs que pronuncià en el Congrés.

El Sr. Masramón, escusà al Sr. Agulló, car una indisposició el privà de dirigir la paraula als allà congregats, com aixís mateix al Sr. Ventosa i Calvell, que per ocupacions ineludibles no po-gué assistir a l'acte. Després de llegir algunes de les adhesions rebudes, se donà per acabat el *meeting*, dirigint-se tot seguit a S. Roc, aont va tenir lloc l'àpat, al que hi concorregueren uns dos cents començal, pronunciant eloqüents brindis, els senyors Bassols (J. M.), Riera, Verdaguer i Callís, Frederic Rahola i Cambó.

Acabat aquest, l'orquestra «La Principal. Olo-tina» tocà sardanes que foren ballades per tots els allí congregats.

Els senyors Cambó, Rahola i Verdaguer i Ca-llís, sortiren en automòvil cap a Girona i des de aqueixa ciutat, en tren fins a Barcelona.

De Toros

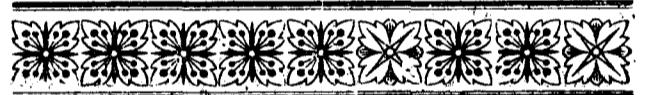
El martes por la mañana fueron trasladados desde la estación a la Plaza de Toros las cuatro vacas que tienen de lidiarse el sábado, 25 festi-vidad de S. Jaime, dichas vacas tienen buena estampa y casi puedo asegurar que podrán lucirse los cuatro Matadores que han de entenderse con ellas.

Ayer aparecieron los programas de la corrida de vacas que debe celebrarse el sábado, en la que toman parte cuatro Matadores: Minuto-Chico; Vilarillo; Relojero (?) i Fabrilito, anunciando el salto del trascuerno y la suerte de D. Tancredo, creo que por la variación que tendrá dicho es-pectáculo y por los reducidos precios que están las entradas de sombra y sol, se verá sumamente concurrida.

Acaban de asegurarme que al diestro Relojero le es imposible poder asistir a esta plaza por causas ajenas a su voluntad.

Según informes llegados a mí, creo que el sábado alternará con dicho cuadrilla el conocido Novillero Vicente Miralles (Moreno) lo cual cele-bro muchísimo.

UN PEON

Setmanals

En el *meeting* del diumenge, el se-nyor Cambó, amb aquella autoritat de que l'han rodejat circumstancies es-pecials, afirmà amb una serietat digne de millor moment, «que en tots els pobles de Catalunya formen part de la Lliga, la selecció d'homes dels ma-teixos».

¿De quina selecció's tracte? ¿Serà de la intel·lectual? ¿Serà de la moral? ¿Serà de la material? Piadosament pensant hem de creuer, donada la forma lata amb que fou dita la frase, que aquelles manifestacions volien dir lo següent: «Nosaltres som els més sabis, els més honrats, els més rics; tothom qui vingui amb nosal-tres és bó, és sant, és un màrtir de Catalunya, els demés... els demés... son l'escoria, el rebutx».

Protestem enérgicament contra tal afirmació, perquè en tots els camp-polítics hi ha homes de totes me-

nes, n'hi ha de sabis i de tontos, n'hi ha d'honrats i que no ho son, n'hi ha de rics i de pobres, i en quan a lo que fa referencia als qui com nosaltres pensen, podem afirmar, que ni en patriotisme, ni en honradés, ni en cap de les virtuts propies dels homes polítics, (tinguent empró vicis com els demés perquè no som perfects) consentim ni consentirem mai hi hagi qui vulga posar-se al nostre davant, devent encara manifestar que no tenim restringida la nostra llibertat de pensar, car no l'havem supeditat, ni la supeditarem mai a la manera de pensar ni de cap home, ni de cap entitat política.

Dos notes dignes de tenir en compte vàrem observar el diumenge. Una la cara compungida dels qui catalanistes convensuts, per etzars de la vida claudicaren de dites idees, per ingressar en un dels partits turnants. L'altre la dels qui preveien el fracàs de l'acte i que en vista de l'èxit, murmuraven a baixa veu, i juraven odi etern als qui havien lograt desfer la troca que des de tants i tants anys, tenien embollada de tal manera que era impossible desfer.

Als primer no'ls hi queda més remei que fer la tornada del *Hijo Pródigo*. Als segons, *el derecho del pataleo*.

Teatre

Dijous, dissapte i diumenge tal com estava anunciat, la companyia de D. Francisco Fuentes, donà tres representacions en el Teatre Principal.

El primer dia va representar-se l' discutida obra de 'n Benavente «La Malquerida» la qual va ésser interpretada amb cura per tota la companyia distingint-se empró en la representació la senyora Arévalo i els Srs. Fuentes pare i fill.

El dissapte, representaren «El destino manda» de l' eminent dramaturg en Pau Herieu, traducció d'en Benavente, i «Camino Adelante» d'en Linares Rivas. En una i altre s'hi lluien esplendidament la senyora Arévalo i els Srs. Fuentes, siguent molt ben secundats per la restant companyia.

I diumenge tingué lloc la representació de la esperada obra «Orgullo de Albacete». Siguent com es una traducció d'un *vaudeville* francès, es natural hi hagi xistes i situacions equívokes. Durant tota la representació la rialla aparagué espontanea, pero al nostre entendre no va pas respondrer l'obra a la fama de que venia precedida, car si be hi ha alguna escena admirablement pintada, en la major part degut a l'abús exagerat del xiste produeix com efecte contra productent. La representació esmeradíssima principalment per part del Sr. Fuentes (fill) que durant aquestos dies va demostrar ésser un acabat actor.

Per dissapte s'anuncia el debut d'una companyia de sarsuela, dirigida pel conegut primer actor Pepe Alfonso.

Noves

Copiem d'un diari de Barcelona.

«Lapera i Gotarrodona son a Guatemala.— La noticia donada per un diari de Barcelona de que els artistes catalans esposos Lapera y Gotarrodona havien sigut fusellats a Méxic, afortunadament no resulta certa.

La mare de Josepina Gotarrodona, que viu a Madrid, ha rebut una carta de la seva filla dient que amb el seu espós Joan Lapera varen embarcar cap a Guatemala i des d'aquí li han escrit.

Nostres compatriotes deuen ignorar que aquí ha corregut la veu de que han sigut fusellats pels revolucionaris mexicans.»

De veres ens alegrem de que no resulti certa la nova del fusellament dels simpàtics artistes Lapera i Gotarrodona, amb els que ens unia íntima amistat.

Positiva es la tasca que porta a cap a S. Feliu de Guixols, nostre bon amic el conegut escultor i pintor en Josep Berga i Boada.

El dia 25 s'inaugurà la 2.ª exposició en la «Acadèmia d'Art» per ell dirigides de lès obres dels seus dexebles, quina no duptem tindrà l'èxit que's mereix.

Tambè el Sr. Berga exposa varies obres seves que mereixeràn indubtablement l'aprovació de tot-hom.

Ha recaigut en la malaltia que sofreix, nostre bon amic el conegut metje D. Joan Danés i Colldecarrera. No cal dir quan desitjem el seu rapit i total restabliment.

Se ha obert concurs per trenta dias per arrendar un local destinat a casa cuartel de la Guardia Civil en aquesta ciutat, baix el tipo 670 pesetas anyals.

Se trova entre nosaltres l' eminent escultor fill de Camprodón que viu habitualment a París don Joaquim Claret, sia benvingit l'il·lustre artista.

L'estació de Telefons Interurbans d'aquesta ciutat presta servei fa alguns dies, des de les 8 del matí a les nou del vespre, sens interrupció, inclús els dies festius.

Dissapte passat comensà a circular el tren ràpid que surt de Girona a l'arribada del exprés de la nit i que arriba a nostre ciutat a les 23'30.

Durant la temporada d'estiu, circularà aquest tren els dies de festa i les vigilies de festa.

Han marxat cap a S. Joan de les Abadesses i Ripoll els Inspectors d'Hisenda que estigueren en aquesta ciutat i comarca a practicar la visita.

Des de 'l dia 11 al 17 del corrent aquesta Suersal de la «Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorros» ha obert 4 llibretes noves, ha rebut per impositions 7852 pessetes i n'ha pagat 9657 per reintegres d'estalvi.

Durant la present setmana actúa de Vocal de torn D. Francisco Vayreda i Carrera.

La Junta de «La Caritat, ens suplica amablement la inserció del text del pregó per el qual s'anuncia el concurs per a la construcció de taules bancs, a fi de finir la atenció de tothom particularment dels senyors concorrent al concurs en la forma en que dit pregó estava redactat. Diu aixís:

MENDICIDAD PÚBLICA.

Habiendo acordado esta junta adquirir diez mesas y veinte bancos de madera con destino al comedor para pobres, se anuncia un concurso para el miércoles día 12 de los corrientes a las 2 de la tarde, hasta cuya hora podrán presentarse en la Secretaría de las Casas Consistoriales las proposiciones que se estimen pertinentes, reservándose la Junta la facultad de admitir la que considere más ventajosa o desechar las todas.

Queda de manifiesto al público el croquis de los referidos bancos y mesas.

Olot 13 de Julio de 1914

El Presidente de la Junta
C. Agustí

Aviso

«UNION COMERCIAL» de Olot

Aprobados por el Muy Iltre. Sr. Gobernador Civil los Estatutos por los que se rige esta sociedad por acuerdo de la Junta Directiva se ruega que todos los que deseen inscribirse socios de la misma, lo hagan cuanto antes, dirigiendose al Conserje ó á cualquier miembro de la Directiva.

Olot, Julio de 1914

EL SECRETARIO
Juan Aumallé,

EL PRESIDENTE
Carlos Cardelús

Des de Sant Joan de las Abadesas

El senyor Bufonet Blanch ja ha tornat a ficar la pata

Tingui en compte senyor *Bufonet*, que en el senyor Climent Tarré no li feu vostè cap favor encara que ho ressenyi a la seva mida la apreñció feta a dit senyor de una carga de vi ni tampoc a n'el empleat de dit senyor que sofrí aital equivocació. ¿Eh que no és la única vegada que se sofreixen aquestes equivocacions?

Havía quedat relativament en bon terreny, per part de D. Climent Tarré, el no haver-ne parlat vostè amb els termes que ho fa en el nombre XVI de *La Veu Comarcal*, de Ripoll, puix ja sab el públic, per experiència, que tot quant vostè diu, és al revés, i aquella falta involuntaria, que aixís ho creia una gran part de poble, des d'el moment que vostè ho assegura, s'ha fet difícil donar-li crèdit.

I ara, fins vull suposar que sigui una falta involuntaria. ¿Deixa per això d'esser falta, i estar absent de pena? ¿Era tan gros el disbarat, com vostè vol fer-nos entendre, del Sr. Pujol, quan deia que podria haver-se quedat prèns tot el carro?

¿Ja està ben empapat vostè del «Manual de Consums»?

Segons se desprèn del seu escrit, està tan enterat vostè de la Llei, com jo de farmacèutic, que no conec ni la J de la química.

¿Ho veu com el senyor C. Tarré ho ha reconegut de diferenta manera que vostè? Es perque posseeix molta més noblesa que vostè.

Sento moltíssim tenir de contestar les seves disbaratades alusions, no per vostè, que poc me importa, que ho prengui com li sembli no més perque tinc por que donant una interpretació de malícia al meu escrit, puguin resentir se'n persones que'm mereixen molt bon concepte, però la necessitat m'obliga a desxanèixer la seva mala intenció, i provar una vegada més en aquest poble de Sant Joan, que les coses vostè no les explica de la manera que son, sinó de la manera que vostè voldria que les creguéssim.

¿Vostè vol fer-nos entendre que la majoria de nostre ajuntament és inrígurosa? *Pruebas son amores.*

Primer de tot, llegeixi l'article 173 del «Manual de Consums» i després repassi la «Llei d'enjuiciament criminal», i diguins si nostre ajuntament ha aplicat en el senyor Tarré, el rigor que marquen dites lleis.

No fa molts anys que un tal Oriols (a) Sargantana, corria per els carrers d'aquesta vila publicant amb grans crits les seves desgracies, i deia que li acabaven de pendrer lo poc que

posseia. Jo no se, si el procedir que s'havía tingut a n'ell era de tota justícia, ja que fora llarc de explicà i tindriem molt per discutir. Tindriem de fer memoria d'uns quants anys transcorreguts, i treurer drapets al sol que ja deuen ser molt corruptuts, i sembla ja un senyor molt llarc que fa molt temps no desitja, i francament, voldria no tenir-ho de fer (pero aixó si acàs serà en altres correspondencies ja que no es objecte d'aquesta.) Doncs com deia, 'n Sargantana corria pels carrers d'aquesta vila desesperat i publicant sa dissort, lo que enterat el senyor arcalde, manà a un aguatzil que anés a fer-lo callà, i en cas de desobediencia el tanqués a la presó, lo que cumplí immediatament l'empleat, pero 'n Sargantana, ja fos per la exaltació del desespero, o per falta de comprensió, no sols no l'obeí sinó que insultà en el empleat. ¿Quines foren les conseqüencies de tal desacato? Per cumpliment de la llei fou portat immediatament a la presó, i se li seguí una causa criminal, que gracies a poderoses influencies no tingué de estar-se molt temps a la presó de Puigcerdà, per que hi hagué persones que l'afiançaren hasta la celebració del Judici Oral.

No pretinc dir que l'arcalde no fos rigurós amb en Sargantana, no feu mes que fer justícia i conservar el principi de autoritat, cosa del tot necessaria per a conservar la disciplina en els pobles que es el principal element del progrés.

Doncs ara no's tracta d'una persona obscura que ha insultat a l'autoritat, D. Climent Tarré un dels principals comerciants d'aquesta vila, i tal vegada el mes important, va insultar en el senyor Buxasses, empleat de consums per complir el seu deber i consti que va tractar-lo d'una manera que mereixia escarment. ¿A proferit mai el Sr. Pujol paraules tan groixudes com les que pronuncia el Sr. C. Tarré? ¿Com procedí nostre ajuntament amb dit senyor? ¿Troba vostè senyor *Bufonet*, Salvador Blanch que es obrar massa rigorós, perdonant-lo com feren? ¿I si la presa del vi fou injusta perque s'avingué a tot lo que li imposaren? per ser un acte de esplendès per part del Sr. C. Tarré me resisteixo a creurer.

Tant es lo meu desitg de proclamar l'ignocencia d'en Tarré que fins desitjo fer-la en vers:

Vatja, vatja, molt poc quadre
Procurar-ne amb embolic
Desfer-se d'una agafada
Per un empleat aixirit.

Tan el canti va a la font
Que per fi, vadant se trenca
Equivocant dos bots de vi...
Cregues noi ningú s'ho pensa.

Vatja Blanch ets molt talós,
Per defensor no serveixes.
Per comptes d'aturar el foc
Mes llenya tu i afageixes.

Tot fén-ne de bugadera
Creus potser curar eix mal,
Com que no hi entens futil la
ho espatlles, ¡tan seval!

Equivocar-se tu dius,
je... je... je no'n fa la cara,
Jo ja't seré ben cla i net
I tu dic ben be des d'ara.

Si l'empleat cap vegada
No hagués arreatat
Que'l carro molt bulto feia,
No l'auria vigilat.

Al donar-ne una sortida
Del domèstic magatsem,
L'empleat segueix al carro
Lo que porti ja ho veurem.

La papaleta entregada
Ve diu cla vuit bots de vi,
I al fer-ne la descargua
Deu ni resulta tenir.

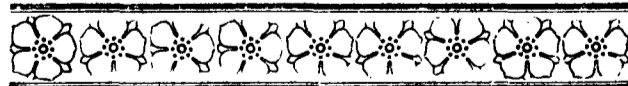
Va seguir al carro, al lloc
Que deu fer-se la descarga
I casi be podem dir
Que trová tres bots per carga.

Donà ordre, al instant
Que se aturi la descarga
Que's fa frau amb carro gros
A la comissió avisada.

Un empleat d'en Tarré
Molt gruixut per cert, i ampla
Diu de tot: jo m'encarrego
Al veurer la pastarada.

Que li sap greu jo no'n dupto
Al senyor Climent Tarré
Ja veurá, no fassi trampas
I ai: is no li dirán ré..

L'Ermítà de Santa Barbara.

Imprenta de P. Aubert.— Clivillers, 22